

LAIA DE BOBES

D'aquí a dos anys en farà cinquanta que la Dolores va posar els peus a Alella per primera vegada. Enguany compleix el cinquantè aniversari de la seva arribada a Catalunya, però abans d'aterrar al nostre poble va passar un parell d'anys a Montgat. Venia de Zújar, un petit poble de la província de Granada buscant feina, ja que allà no n'hi havia; portava trenta anys de vida a l'esquena i l'acompanyaven el seu marit i una filla, la Manoli. Poc després, el seu segon fill, en Nyito, va néixer en una clínica de Badalona i passats uns mesos la família va traslladar-se a Alella.

Aquí va començar treballant al camp per als de Can Cals i vivint a la casa Andinach, a la mateixa Riera de la Coma Fosca, on va néixer la seva tercera criatura, la Mariana. Amb el temps, la Dolores va abandonar les tasques agrícoles i, el 1969, va començar a ajudar al restaurant El Niu, fent de tot —a la cuina, amb la bugada i allà on es presentava la necessitat—; a poc a poc, en aquest establiment va anar aprenent l'art dels fogons. També amb el temps acabaria treballant al mateix lloc la Manoli, que va ser la que, juntament amb un cambrer del mateix restaurant, va decidir ara fa 27 anys obrir el bar La Magrana.

El nom del lloc és, naturalment, un homenatge a la seva terra de procedència. I la història de la Dolores segueix la

Bou, etc., i també han estat proveïdors per a molts àpats a casa d'esportistes de renom: en Solozábal o en Jofresa de La Peña, per exemple, hi anaven sovint a buscar truites de patates. En qualsevol cas, insisteixen a dir-nos que tenen alguns clients molt assidus de fa molts anys; sens dubte, és a conseqüència de l'ambient i el menjar veritablement casolà que hi fan.

La Dolores va enviudar l'any 1971 i va quedar al càrrec dels tres fills i amb tres avis —els seus pares i el sogre— vivint a la mateixa casa. Un any més tard, el 1972, van traslladar-se al Masnou, però ella continuava treballant a El Niu i sovint s'hi quedava a dormir, en una de les habitacions que tenien de quan la casa feia de fonda. Per això, i perquè el 1995 van tornar perquè van comprar una caseta al carrer Cervantes i se n'hi van anar a viure, es pot dir que la Dolores mai no ha deixat Alella. Els seus fills, de fet, van anar sempre a escola aquí —en Nyito, a les Monges, els Padres i les Fabra; les nenes, a les Monges—, i són tres personatges allelencs de cap a peus, tan personatges com sa mare. La Mariana, per si això de La Magrana fos poc, va casar-se amb en Pepe del cafè de dalt, i al mercat dels Encants a en Nyito el coneixen com “El noi d'Alella” i li guarden tot el que surt; així ha fet una col·lecció de papers i objectes relacionats amb el nostre poble que ocupa tota una habitació

Va arribar Catalunya l'any 1957, i a Alella dos anys després. Venia de Zújar (Granada), com tanta altra gent d'aquesta generació, buscant feina. En va trobar en el món de la

Dolores Gutiérrez, l'àvia cuinera de La Magrana

lògica: després de catorze anys treballant a El Niu, va passar a ajudar els de casa, quan feia ja dos anys que La Magrana estava oberta; d'això ja en fa un quart de segle... però ella no vol jubilar-se: no vol anar-se'n a casa seva a no fer res i prefereix fer vida al bar, on cuina uns plats que de seguida es guanyen l'estima dels qui els han tastat. La seva especialitat és el cabrit al forn, i també broda la tripa i no s'arronsa a l'hora de fer paelles o truites de patates per encàrrec. Malgrat que la cuina del local és minúscula, La Magrana ha arribat a servir dinar per a més de vuit-centes persones —per una trobada de gegants, amb motiu de la qual van cuinar... dotze-mil mandonguilles!!: s'hi van posar cada dia durant tot un mes, per fer-les, fregir-les i deixar-les congelades; el darrer dia va tocar netejar gairebé cent quilos de sípia i coure-la fins que fos tova—; va caler llogar quinze cassoles de les grosses per poder acabar el plat.

Naturalment, d'anècdotes en tot aquest temps no els en falten per explicar —per exemple, la del senyor que va anar a encarregar calamars farcits, al qual en Nyito va contestar “Ho sento, però avui la meva mare els ha fet rellenos”—, i de personatges coneguts que han visitat el local, tampoc: per la proximitat amb el Casal, La Magrana ha servit a l'Orquestra Plateria en ple —el cantant de la qual, Manel Joseph, es demanava sempre suc de taronja, recorden la Dolores i els seus fills—, a l'Àlex Casanovas, al bombollaire Pep

del pis on viu, a la qual haurem de dedicar algun article d'aquesta revista!

A Granada a la Dolores ja només li queden alguns cosins. Quan hi va, a ella i els seus els anomenen “Los catalanes”, i si algú ens critica els atura: “Callaos, que yo conozco a los catalanes y son muy buenos”, diu que els diu. Per això, i perquè té tota la família més propera aquí —tres fills i tres néts—, no es planteja tornar a aquelles terres; “¿Qué voy a hacer allí?”, ens demana, i afegeix: “Yo voy, pero de visita”. De manera que tenim Dolores a Alella per temps.

restauració, i per això molts anys després els seus fills van acabar muntant el bar-restaurant La Magrana, on ella encara ara, als 78 anys, té cura dels fogons.